

IFJ. MARKÓ KÁROLY (1822 - 1891)
Itáliai táj alakokkal, 1855

Olaj, vászon, 70x99,5 cm

Jelezve jobbra lent: C Marko. Junior 1855

Kezdő ár: 2 200 000 Ft / 7 213 EUR

Becsérték: 4 000 000 – 6 000 000 Ft
Estimated value: 13 115 – 19 672 EUR

Ifjabb Markó Károly gyerekkorától arra készülhetett, hogy édesapját kövesse a festői pályán. Tanulmányait már 1836-ban megkezdte a bécsi Akadémia tájképfestészeti osztályán, melyeket 1838-ban félbe kellett szakítania, mert idősebb Markó Károly ekkorra megteremtette a család Itáliába költözésének feltételeit. A Markó-család 1838-ban utazott Pisába, ahol 1843-ig éltek, innen Firenzébe, majd a Firenze melletti Appeggibe költöztek, ahol az édesapa a firenzei Akadémia tanáráként már híres magániskolát működtetett. A forrásokból azt is tudjuk, hogy már Pisában is voltak tanítványai, és közöttük minden bizonnyal ott volt Károly és András fia is. Számunkra azonban most érdekesebb a firenzei időszak, mert ifjabb Károly az adatok szerint ekkor szignálta első önálló munkáit, melyeket be is küldött a fontosabb firenzei és budapesti kiállításokra. 1845-től szerepeltek tájképei a Promotrice delle Belle Arti kiállításain, ami nagyjából a Pesti Műegylet firenzei megfelelője volt, vagyis a szépművészetek ügyét előmozdító társaság. Ifjabb Markó neve nem sokkal később, 1851-től már a Pesti Műegylet kiállításain is felbukkant.

Markó édesapjától eltérően elsősorban népi figurákkal benépesített klasszikus hangvételű tájképeket festett. 1855-ös Itáliai tája abban az időben készült, amikor édesapja éppen egy nagyobb vallásos megrendelésen dolgozott, fia talán ezek elkészítésében is közreműködött, de ő maga általában került a bibliai és a mitológiai jeleneteket. Talán az is szerepet játszott ebben, hogy Károly és András is tagja lett egy nemzeti érzelmű művésztársaságnak, akik az ötvenes évek elejétől kezdve rendszeresen a firenzei Caffé Michelangiolo-ban ülészttek. A társaság összetételét az egyik tag, Telemaco Signorini 1873-as visszaemlékezéséből ismerjük. Tőle tudjuk azt is, hogy a két Markó-fiú, valamint Alessandro La Volpe, Lorenzo Gelati, Carlo Ademollo, Emilio Donnini, Curio Nuti és Serafino De Tivoli úgy emlegették magukat, mint a Scuola di Staggiát, avagy a Staggiai iskolát. Azt is tudjuk, hogy a forradalmi időknek megfelelően az ifjak a festészetben is valami újat szerettek volna kialakítani, amihez 1855-ben kaptak komoly szellemi inspirációt, amikor De Tivoli a párizsi Világkiállításon felfedezte a barbizoni festők műveit.

Ifjabb Markó tájképe éppen ebben az esztétikai szempontból is forradalmi időben készült, de ez leginkább a témaválasztáson (olasz parasztcsaládok pihennek egy régi római kút mellett), illetve a növényzet már-már fotografikus (különösen az agávék és a kaktuszok esetében) naturalizmusán keresztül érzékelhető. A kompozíció maga az édesapától tanult klasszikus, ideális táj, amely közepén nyílik meg a finom levegőperspektívával ábrázolt itáliai dombok és a távoli tenger irányába. A figurák azonban már hangsúlyosan „modernnek”, de legalábbis korhű öltözeteket viselnek, és a tájképi elemek kialakításán az is érzékelhető, hogy a szabadban (plein air) készült vázlatok alapján dolgozhatott a festői igényesség és a botanikai pontosság terén már a Mesterrel, édesapjával versengő ifjú festő.

Alessandro La Volpe:
 Capri látképe a Punta Campanellánál, 1870-es évek
 magántulajdon

